

ת"ד 1040/12/17 - מדינת ישראל נגד שרון אשכנזי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

11 אוקטובר 2018

ת"ד 1040-12-17 מדינת ישראל נ' אשכנזי

כב' השופט עופר נהרי
בפני
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשמת

שרון אשכנזי
ע"י עו"ד אברהם פיינגולד

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה, בעקבות תאונת דרכים בה היתה היא מעורבת, עבירות של נהיגה בחוסר זהירות לפי תקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה וגרימת חבלה של ממש לפי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, התנהגות הגורמת נזק לפי תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה וכן עבירה של פניה ימינה שלא בבטחה לפי תקנה 41 לתקנות התעבורה.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כי הנאשמת נהגה במכונית ברחוב חזון איש ברמת גן והתקרבה לצומת עם רחוב אבני חושן וזאת כשהיא נעה בנתיב השמאלי מתוך שני נתיבים בכיוון נסיעתה וכי נהגה היא בחוסר זהירות, לא נתנה תשומת לב לדרך, לא הבחינה מבעוד מועד באופנוע אשר נע באותו כיוון מימינה ואשר היה קרוב אליה, פנתה עם מכוניתה ימינה מהנתיב השמאלי, חסמה דרכו של רוכב האופנוע ושני כלי הרכב התנגשו.

נטען בהמשך לכך בכתב האישום כי כתוצאה מהתאונה נחבל רוכב האופנוע חבלה של ממש אשר כללה בין השאר שבר ברגל וכי הוא עבר ניתוח ואשפוז בבית חולים, וכן נטען כי ניזוקו שני כלי הרכב מהמעורבים.

הנאשמת, באמצעות בא כוחה, כפרה באחריותה לתאונה, כפרה בכך שעובר לתאונה נסעה היא בנתיב השמאלי, טענה היא שרוכב האופנוע נסע בין רכב הנאשמת לבין כלי רכב אשר חנו בצד ימין של הדרך, כפרה בכך שפנתה ימינה מהנתיב השמאלי וטענה כי פנתה מהנתיב הימני.

הנאשמת הודתה בתוצאת התאונה.

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

השוטר מר אלעד עברי (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותו הוגש דו"ח פעולה שערך (סומן ת/1).

בוחן התנועה המשטרתי מר יאיר ירדני (ע.ת.2) אשר במסגרת עדותו הוגשו: חו"ד (ת.2), לוח תצלומים (ת.3), דיסק תמונות (ת.4) סקיצה (ת.5), טופס הודעה על זכויות חשוד והודעת הנאשמת תחת אזהרה (ת.6), אסופת תמונות שהתקבלו מידי הנאשמת במשטרה (ת.7), שני מזכרים (ת.8, ת.9), תרשים (ת.10) ותצלום אוירי (ת.11).

עוד העיד מטעם התביעה מר רביד גונטוב (ע.ת.3) שהינו רוכב האופנוע המעורב ואשר במסגרת עדותו (ובהסכמה) הוגשו מסמכים רפואיים לגביו וזאת בעקבות חבלתו באירוע התאונתי דנן (סומנו ת.12).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת הגב' שרון אשכנזי (ע.ה.1).

הצדדים סיכמו בכתב.

לאחר שבחנתי את הראיות ולאחר שהתרשמתי באופן ישיר מהעדויות וגם נתתי את דעתי לתוכן סיכומי הצדדים ולדבר הדין, הגעתי למסקנה שעובדות כתב האישום הוכחו כנדרש וכי הנאשמת אחראית להתרחשות התאונה ותוצאותיה ודינה לפיכך להרשעה בעבירות שיוחסו לה.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

ראשית יאמר כי עפ"י התימורר היתה לרוכב האופנוע זכות לנוע ישר בנתיב הימני ברח' חזון איש ברמת גן ובצומת דנן , ולא דווקא מחוייב היה הוא לפנות בצומת זה ימינה.

דבר הזכות הנ"ל לנסוע ישר קדימה בצומת זה בנתיב הימני ולא דווקא לפנות ימינה בצומת לא מצויה למעשה במחלוקת בתיק זה וניתן לראות את דברים הן מן הסקיצה והתרשים שערך הבוחן המשטרתי והן מהחיצים המצויים על פני הכביש כעולה מהתצלומים (ובכלל זה גם מתצלומים אשר העבירה הנאשמת עצמה).

במילים אחרות: משעשה רוכב האופנוע את דרכו בנתיב הימני וביקש הוא להמשיך בנסיעתו בנתיב זה ישר בצומת זה, רשאי היה הוא לעשות כן , ומשרשאי היה הוא לעשות כן אזי גם קמה חובה לפתחה של הנאשמת כנהגת בהחלט לצפות את האפשרות כי כלי רכב דו גלגלי יעשה שימוש כזה בנתיב הימני - דהיינו ינוע כזכותו ישר בצומת ולא דווקא יפנה ימינה בצומת.

עוד יש לדעת בהקשר זה כי הנאשמת כנהגת לא ראתה בשום שלב את רוכב האופנוע במהלך נהיגתה - לא ברחוב חזון איש טרם סטייתה ימינה וגם לא במהלך סטייתה ימינה לכיוון רח' אבני חושן.

למעשה הנאשמת לא ראתה את רוכב האופנוע בשום שלב עד אשר אירעה ההתנגשות בין שני כלי הרכב .

אני נותן אמון בגירסת רוכב האופנוע על כי הוא נסע כברת דרך (עוד מצומת קודם) אחרי רכב הנאשמת ומימינה

ובמהירות של כ - 40 קמ"ש, שניהם.

הנאשמת גם לא סתרה זאת.

למעשה, זו גם המהירות שציינה הנאשמת בהודעתה על כי היא נעה בה ברחוב חזון איש.

המשמעות היא שעל הנאשמת כנהגת היה להסתכל ולהבחין ברוכב האופנוע עוד במהלך הנסיעה ברחוב חזון איש, ו לכל הפחות להבחין בו עת החליטה כי בצומת דנן מבקשת היא לבצע פניה ימינה.

אין טענה בפי הנאשמת כי מראות רכבה לא היו תקינות בעת הנהיגה ברחוב חזון איש.

המחוקק מלמד אותנו מספר דברים:

ראשית כי נאסר על נהג לסטות מנתיב נסיעתו אם עלול הדבר לגרום להפרעה או סיכון.

שנית מלמד אותנו המחוקק כי נאסר על נהג לפנות ימינה (או שמאלה) או לסטות מקונסיעתו אלא במידה שהוא יכול לעשות זאת בבטחה בלי להפריע לתנועה ובלי לסכן אדם או רכוש.

שלישית מלמד אותנו המחוקק כי נוהג רכב המתכוון לפנות ימינה לא יפנה אלא כשהוא נמצא עד כמה שאפשר סמוך לשפה הימנית של הכביש ואין בצידו הימני רכב אחר בתנועה.

(ראה סימן ג' לפרק שני בתקנות התעבורה).

ובכן, מן הראיות עולה כי רוכב האופנוע היה בגדר רכב אחר המצוי בצד הימני ביחס לרכב הנאשמת ולפיכך במצב זה, נאסר על הנאשמת לבצע באותה עת פניה ימינה עם רכבה.

זאת ועוד: הנאשמת - אשר עוד ינותח להלן כי אין מנוס ממסקנה כי פנתה היא ימינה בצומת מהנתיב השמאלי - סתה ימינה אגב "הפרעה או סיכון" לשון המחוקק.

רכב הנאשמת סטה "מקו נסיעתו" שלא בבטחה ואגב סיכון אדם.

רכב הנאשמת סטה ימינה עת היה "בצידו הימני רכב אחר בתנועה" לשון המחוקק.

ויודגש: טענתה המרכזית של ההגנה בתיק זה ולפיה כביכול רוכב האופנוע ביצע עקיפה של רכב הנאשמת מימין איננה יכולה לעמוד.

אסביר:

עדותיו של רוכב האופנוע על כי הוא נע את כבדת הדרך ברח' חזון איש, ועד הצומת עם רח' אבני חושן, באותה מהירות בה נעה הנאשמת לא נסתרה כאמור.

למעשה, גם הנאשמת ציינה כי היא עצמה נסעה במהירות של כ-40 קמ"ש (ראה דבריה בת/6, עמ' 3, שורה 21).

משנע אם כך רוכב האופנוע במהירות אשר תיאר (40 קמ"ש) כפי מהירות הנאשמת, ולכשהאטה הנאשמת (ולדברי רוכב האופנוע היא עשתה זאת לפתע) פירושו שרוכב האופנוע לא ביצע פוזיטיבית עקיפה של רכב הנאשמת מימין (כטענת הנאשמת אשר כזכור כלל לא ראתה אותו בשום שלב) אלא היא זו שבהאטה שלה לצורך ביצוע הפניה שלה ימינה כפתה מצב שבו מהירותה שלה פוחתת בעוד שמהירות רוכב האופנוע נותרה בשניות אלה כשהיתה, וכך נכפה על רוכב האופנוע ע"י הנאשמת להתמודד עם סטיית רכב הנאשמת אל תוך קו נסיעתו וחסידת דרכו.

וכאן אני מגיע לאחת מן הנקודות המהותיות הנוספות שהיו במחלוקת בתיק זה והיא האם ביצעה הנאשמת את נסיון הפניה ימינה מן הנתיב השמאלי (ממנו אסור לפנות ימינה) או שמא - כגירסתה - מהנתיב הימני (אשר בו נע רוכב האופנוע בנסיעתו הלגיטימית ישר).

במחלוקת זו אני קובע - עפ"י הראיות שבפני - כי הנאשמת ביצעה את הפניה מהנתיב השמאלי ולא מהימני.

אסביר:

כעולה מהתצלומים (ראה למשל את תצלום מס' 1 בלוח התצלומים ת/3 - שם נראית המכונית האחרונה החונה בצד ימין של הדרך) לא יכולה היתה הנאשמת - פיזית - עם מכוניתה, אלא לנוע בנתיב השמאלי בשלב זה.

משלא נסתר כי המרווח שנותר בנתיב הימני (לצד המכונית החונה) הוא של כ-1.5 מ', ומשאין טענה מצד הנאשמת כי נטלה כביכול היא סיכון ונסעה בצמידות כדי סיכון השתפשות רכבה שלה עם כלי הרכב החונים בימין, פירושו שמכוניתה של הנאשמת לא יכולה היתה לנוע (כאופנוע) בנתיב הימני אלא בנתיב השמאלי, או לכל הפחות כאשר מרבית מכוניתה מצויה בנתיב השמאלי.

זאת ועוד:

מפי הנאשמת עצמה נשמעה במשטרה הגירסה הבאה (ציטוט): "לפני הפניה הייתי בנתיב השמאלי מבין שניים". (שורה 22 בעמ' 3 להודעתה ת/6).

ובהמשך: (ציטוט):

".. אני נסעתי בנתיב השמאלי לפני מעבר החציה סטיתי ימינה במטרה לפנות ימינה אחר כך, נסעתי קרוב לרכב שחנה בצד ימין ואחרי שעברתי אותו פניתי ימינה". (שורות 65 - 67 לת/6).

זאת ועוד :

הנאשמת נשאלת עוד ומשיבה (ציטוט):

" ש. בזמן שסטית ימינה והתקרבת לצומת איזה מרחק דופן ימין שלך היתה מהרכב החונה?

ת. אולי יכול להיות 1 - 1.2 מ'. " (שורות 71 - 72 לת/6).

ובכן, עיננו הרואות כי בשים לב למיקום מעבר החציה אותו מצינת הנאשמת ובשים לב למיקום הרכב החונה אשר אליו מתייחסת הנאשמת בדבריה ובשים לב למרחק שלה של 1 - 1.2 מטרים ממנו , אין לך מסקנה אחרת אלא מזו שהנאשמת נעה עובר לסטייה - בנתיב השמאלי ולא בנתיב הימני.

וידגש : כל הציטוטים לעיל הם מפי הנאשמת עצמה. כך גירסתה שלה.

רוכב האופנוע גם הוא העיד אודות מיקום נסיעת הנאשמת ומיקום סטייתה ימינה והדברים מתיישבים כאמור אם לא אחרת מאשר עם גירסתה של הנאשמת עצמה כפי שנמסרה בסמוך לאירוע במשטרה.

וכאן אני חוזר לדבריו של המחוקק.

מצופה כאמור מנהג , ראשית להביט היטב במראות ולראות (ולו בשלב כלשהו!) רכב המצוי לגיטימית בנתיב הימני וזאת טרם נהג הרכב (הנאשמת) סוטה מקו נסיעתו ומנתיב נסיעתו לנתיב נסיעת הרכב אשר מימינו בנתיב הימני.

זוהי דרישה בסיסית - הן לקחת בחשבון קיום רכב דו גלגלי במקום שכזה , הן להבחין, והן מלהימנע מלסטות במצב שכזה לנתיב הימני. הנאשמת כשלה בכל הכבוד בכל אלה.

אגב , הנאשמת שבה וטענה כי היא מכירה את המקום ואת הצומת ושבה וטענה כי היא נסעה שם כבר באופן " אוטומטי "

ובכן ניכר שב"אוטומטיות" זו שכחה הנאשמת להביט במראות, לא לקחה בחשבון קיום רכב אחר, לא נתנה שימת לב מספקת לדרך, ואני אף נותן אמון בעדות רוכב האופנוע על כי בנוסף לכל אלה גם העדר איתות שלה ימינה.

תנועת רוכב האופנוע בנתיב הימני היתה לגיטימית וצריכה היתה גם להיות לא רק נראית ע"י הנאשמת אלא גם צפויה בנסיבות המקום לנאשמת כנהגת.

לסיכום :

עולה כי מדובר באירוע שבו שני כלי רכב (מכונית הנאשמת בנתיב השמאלי והאופנוע לגיטימית ישר בנתיב הימני) שניהם

במהירות דומה ברחוב בו נעו וכאשר כל אותה עת הנאשמת איננה רואה כלל את רוכב האופנוע, ולכשהתקרבו והגיעו הם לפתחו של הצומת בחרה הנאשמת לסטות ימינה מהנתיב השמאלי, אלא שבנתיב הימני נע אותה עת ישר ולגיטימית רוכב האופנוע, או אז חסמה הנאשמת עם מכוניתה את דרכו אגב נסיון פניה ימינה וגרמה לו בלית ברירה להתנגש במכוניתה בצד ימין של מכוניתה.

כאמור, בהינתן מהירות דומה ומיקום כלי הרכב, אין לדבר באירוע זה על נסיון עקיפה מימין על ידי רוכב האופנוע אלא על מצב שבו ההאטה של רכב הנאשמת מביא את רוכב האופנוע לצידה הימני של המכונית הסוטה ימינה אל תוך נתיב נסיעתו וחוסמת את דרכו מבלי שהנהגת מבחינה בו בשום שלב - לא במהלך הנסיעה קודם לכן וגם לא במהלך הפניה.

צר לי, אך התנהלותה של הנאשמת כנהגת באירוע זה מגבשת את יסודות העבירות שיוחסו לה ואשר הוכחו כדבעי, וזאת לא רק מכח האמון שמצאתי עפ"י התרשמותי הישירה מעדות רוכב האופנוע אלא גם מכח גרסתה של הנאשמת עצמה ומכח הנתונים מן השטח ובהם מיקום הרכב החונה ומיקום רכבה של הנאשמת ביחס לצומת.

וראה אף בנוסף לכל אלה את חוות דעתו של הבוחן המשטרתי (שלא נסתרה ובכלל זה לא נסתרה גם בכל חו"ד נגדית מטעם ההגנה) על כי משיכת קו אחורנית בתצלום ובתרשים ממקום הימצאות רכב הנאשמת מוביל לנתיב השמאלי. דהיינו - עוד אינדיקציה כי פנתה ימינה מהנתיב השמאלי.

במאמר מוסגר יצוין כי העובדה שרוכב האופנוע, כאופנוען, לא צפה מראש את הטעות של הנהגת איננה הופכת אותו לאחראי לטעות הנהגת.

העובדה שלא צפה מראש שהנאשמת עלולה לסטות שלא כדין, לא להביט, לא לראות, לנוע אוטומטית או לא לאותת, איננה יכולה להביא למעבר של האחריות מהנאשמת אל רוכב האופנוע.

מי שסטתה מקו הנסיעה היתה הנאשמת ולא רוכב האופנוע.

הוא נהג כדין.

היא נהגה בניגוד להוראות הדין.

לאור כל אשר נותח ופורט לעיל אני מרשיע את הנאשמת בעבירות שיוחסה לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 11 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים.

חתימה

עמוד 6